

князь Святополка на своя страна, и Методий билъ предаденъ на духовенъ съдъ. Методий билъ осъденъ и заключенъ въ тъмница, гдѣто проседѣлъ около 2¹/₂ години. Нъ Моравцитѣ се възбунтували и поискали да освободятъ своя апостолъ. Папата освободилъ невинния човѣкъ и го възвелъ пакъ на моравското архиепископство. Нъ враговетѣ на славянството не дрѣмали: тѣ обвинили пакъ Методия въ проповѣдване ереси и той билъ длъженъ вторично да отиде за оправданието си въ Римъ. Тогавашний папа Иванъ го призналъ за невиненъ и го отпустилъ назадъ, на мѣстото му. Това е било въ 880 год. Нѣмското духовенство подкачило пакъ интригитѣ си и распустнало слухъ, че ужъ папата осъжда славянското богослужение и че ужъ Методий се намѣрва подъ надзорътъ на епископа Вихинга, нѣмецъ, който билъ посветенъ по желанието на князя Святополка за епископъ. Съ този Вихингъ Методий е водилъ непрестанна борба до самата си смъртъ. Поутѣшилъ се малко Методий, когато императоръ Василий, който желаялъ да види великия труженикъ, го повикалъ въ Цариградъ. Слѣдъ малко пребивание въ Цариградъ, Методий се върналъ въ Велеградъ. Продължителната борба, която Методий водилъ съ враговетѣ на славянското богослужение, изнурили здравѣто му. Той се оттеглилъ въ келията си и се завзелъ исклучително съ преводътъ на Св. Писание. Когато билъ свършенъ този преводъ, то Методий съвсѣмъ вече бѣше отслабналъ. Неговитѣ ученици, които окружавали учителя си съ любовь и почитание, по-